

בוגרים יקרים,

מסביב יהום הסער ובדומה למכתב הקודם שקיבלתי מכמה מכם עת התנגדתי להקמת ממשלת "השינוי", גם הפעם אני רואה ערך ביוזמה והמעורבות שאתם מגלים, יוזמה המלמדת על דאגה ואכפתיות לעתיד מדינת ישראל. כאז כן היום, החותמים היקרים ואנוכי לא בהכרח חולקים את אותה תפיסת עולם פוליטית וכפי הנראה לא רואים עין בעין את נושא הרפורמה המשפטית. לפני שאני ממשיך הלאה, מכיוון שבלתי אפשרי להציג במכתב את תפיסתי המלאה בנושא, אני מזמין את מי מכם שמעוניין לבוא ביום שישי הקרוב למפגש נינוח אצלי בבית. מבטיח להקדיש כמה זמן שיידרש לשיח פתוח על הרפורמה ובכלל, קפה ונשנושים עליי.

בכל זאת, אני כותב כאן בתמצית שבתמצית כמה נקודות:

(א) **אני מאמין בכל לבי בצורך ברפורמה עמוקה ביחסים שבין הרשות השופטת לרשויות המחוקקת והמבצעת.** אני מאמין בצורך בשינוי, לא כי אני מתנגד לערכים ליברליים, ההפך הגמור – כי אני תומך בהם ולא מוכן לקבל מצב שהזכות לבחור ולהיבחר נשחקת עד דק. רק לפני שנה כפה בית המשפט העליון על שרת חינוך להעניק את פרס ישראל למי שתומך בחרם על מדינת ישראל. רק לפני שנה מצא את עצמו מובד ראש המטה הכללי כשאולץ בידי בית המשפט העליון להשיב לשירות קצין שהודח. יש אינספור דוגמאות להתערבות הבוטה והבלתי מרוסנת של בג"ץ והמצב הזה בעיני אסור שיימשך. בית המשפט העליון נטל לעצמו את הסמכות להיות פוסק אחרון בכל סוגייה מנהלית וערכית במדינה. זו אנומליה, **הפוסק האחרון צריך להיות העם באמצעות נבחריו.**

(ב) **שינוי שיטת הבחירה לוועדה למינוי שופטים אין פירושה 'קץ הדמוקרטיה' – להיפך!** במרבית מדינות המערב, נבחר ציבור הם הממנים את השופטים. גם עיגון מעמדם של חוקי יסוד, שבית המשפט בכבודו ובעצמו הוא שהעניק להם (חד-צדדית, יש לציין) מעמד של חוקה דה-פקטו, הוא צעד מתבקש.

(ג) כל יום שהאופוזיציה מסרבת להידבר ומציבה תנאים של עצירת חקיקה, **דבר שלא קרה מעולם במדינת ישראל**, כאילו לא היו בחירות, הוא יום מבוזבז. אני פועל בצירים שלי לקידום הדברות, אני מאמין בהידברות, ולמיטב ידיעתי, משיחות עם הגורמים הכי בכירים בתחום – יש נכונות אמיתית מצד הקואליציה להגיע לפשרות מסוימות.

(ד) **כבוגרי תבור, אני מפציר בכם לא לתת יד לאף עצומה שמעודדת סרבנות מכל סוג, ולא לעמוד מנגד מול קריאות מפורשות לאלימות, מול ונדליזם וולגרי ומול קריאות 'בוגד' כלפי ראש ממשלה נבחר.** אין דרך טובה יותר לפורר את החברה הישראלית. דעו לבקר גם את המחנה שאתם מצדדים בו.

לסיום, ברור לי לחלוטין שמרבית המפגינים ובפרט מי מכם שבחר לקחת חלק בהפגנות עושה זאת מתוך אהבה למדינה. יחד עם זאת, **אי אפשר להתעלם מהמסרים האיומים והנוראיים שמגיעים מבכירי מובילי המחאה:** מהקריאות לסרבנות של אנשים כמו דן חלוץ ואהוד ברק; מהקריאות לאלימות מפורשת של אהוד אולמרט ורון חולדאי; מהפגיעה המתמשכת בסדר הציבורי ובחופש התנועה של אזרחי ישראל. לזה יש לי אפס סבלנות ואמפתיה.

מילה אישית לסיום, כשהייתי בן עשרים וארבע, קצין בצה"ל, התבצעה תכנית ההתנתקות. אולי אחד האירועים העצובים ביותר שזכורים לי בחיי. אלפי עקורים, עשרות בתי כנסת הרוסים, חללי צה"ל שהוצאו מקברם – רגעים קשים באמת. לרגע אחד לא עלתה בדעתי לעזוב את הצבא או את הארץ, לפגוע בכלכלת המדינה או להוציא את דיבתה רעה. אני מצפה מכם לאותו הדבר.

באהבת אמת,

